

Хіба я не був усім світом, хіба не розпався б увесь всесвіт,
коли б мене не стало?

Еміль Золя. Смерть Олів'є Бекаля¹

Сядеш собі на піщану дюну, нічого не бачиш, нічого
не чуєш. І все ж таки в тиші щось проміниться...

Антуан де Сент-Екзюпері. Маленький принц²

¹ Подано в перекладі Олександра Веретенника. *Золя, Еміль*. Зібрання творів у 10 т./переклад з французької Олександра Веретенника. — Київ: Дніпро, 1968. — Т. 1: Оповідання. (Тут і далі прим. перекл.)

² Подано в перекладі Анатолія Жаловського. *Сент-Екзюпері, Антуан де*. Маленький принц/пер. з фр. Анатолій Жаловський. — Київ: Молодь, 1976.

Ескаланте, Юта

Ніч четверта

Буває іноді, що радість ідеально заповнює мене зсередини.

Я до такого — уважна.

Світ навколо мене злетів з осі — роки й роки тому. Мозок переналаштувався, щоб мене оберегти. *Перевір двері перед сном*, шепоче. *Раз, двічі, тричі. Відімкни — перевір, замкни знову.*

Глянь у вічко. Плита вимкнена? Пес живий? Дихає? Неважливо, що ти вже дивилася — перевір ще раз.

Мозок — завжди на межі тривоги. Увесь мій світ — мов ляльковий будиночок. Я знаю, де, що і як. Жодних несподіванок.

Через що винятки — особливо чіпляють око. Щастя нагадує про себе там, де ти на нього ніколи й не чекав би: у зеленому плющі, який в'ється навколо колючого дроту, у квітах, що тягнуться крізь трав'янистий покрив неглибокої могили.

Як ось зараз. Габрієль спить у нашому спільному номері, я — на нашій приватній терасі. Над нами — небеса пустелі.

За кілька годин — сонце зійде. Готель — наша незвична оаза прямих ліній і сучасної архітектури — наповниться світлом. У повітрі ширятимуть запахи ранку: густий дух кави, свіжі ноти парфумів, солодкуватий серпанок сонцезахисного крему. Басейн мерехтітиме золотаво-синім, мов міраж. Гості сонно плентатимуться на сніданок.

Але поки що — тиша. Цілковито моя. Привілей безсонних. Засовую руку в кишеню худі, витягаю сигарету, клацаю запальничкою. Вогню немає. Вагаюся, тоді беру готельну, що для газового каміна.

Перша затяжка. Порив вітру пустотливо задирає поділ шортів — там, де три білі смуги.

Я не сама.

Усвідомлення цього розпанахує мені мозок червоним спалахом.

Два голоси порушують нічну тишу.

Голоси — знайомі. За останні чотири дні чула їх не раз: у приглушеному шелесті слів поблизу спа, у різких фразах над обіднім столом.

Молода дружина і її старий чоловік.

Я впізнала їх біля басейну у наш перший день. Завдяки сюжету в «Шістдесяти хвилинах», який дивилася минулого року. Більшість моїх знань про світ — із телевізора.

— Глянь-но, — штиркнула ліктем Габріеля у ребра, — Вільям Бреннер.

Коли він не зреагував, я пояснила:

— Велике таблоїдне цабе. Заможний. Думаю, це його... третя дружина?

Що за пара з них! Сабріна Бреннер, ще навіть тридцяти немає, а шкіра вже підтягнута ін'єкціями. Довгі коси — платинове сьайво. Усе в ній легке й делікатне. Огорнена хмаринкою солодкого парфуму — ярмаркового духу цукру й ванілі.

За нею слідом — масивні обриси її чоловіка. Вільям Бреннер випромінює грубу впевненість: від блискучої лисини до начищених лоферів. І ще ця його усмішка — хитра, якою посміхається чоловік, котрий ніколи не знав браку товариства дам. І знає, що не красень, але привабливий, і що цього *шарму* досить, щоб отримати бажане.

Сюжет у «Шістдесяти хвилинах» був про таблоїдну культуру початку 2000-х і те, як вона руйнує життя людей.

— Люди люблять цікаві історії, — мовив Вільям Бреннер з розкішного крісла в апартаментах на Верхньому Іст-Сайді. — І ми працюємо, щоб дати людям саме те, чого вони хочуть.

Що він зараз каже?

Сигарета тихо шкварчить, коли я душу її об підшву сандалії. У готелі «Ара» тютюн — табу. Як і попільнички. Повертаюся в номер, у ванну, підставляю недопалок під тоненьку цівку води, загортаю в туалетний папір і зариваю на дно смітника.

Габріель усе ще спить — згорнувся ембріоном. Як тоді, коли були ми дітьми: сплів кінцівки перед собою — за'язаний у вузлик хлопчик, що ховається від світу.

Хапаю ключ-картку й вислизаю.

Голоси ведуть мене аж до краю комплексу — до останнього клаптика пісковіку, за яким закінчується готель і починається пустеля.

Ось вони. Бреннери.

Сабріна віддаляється від чоловіка, усе ще вбрана, як виходила до вечері: білий сатин, високі підбори. Світиться в місячному сяйві, мов блискуча рибка, що шугонула дном акваріума, — гладенькі складки сукні струменять плавничками.

Вільям хисткою ногою прямує слідом. Теж досі вбраний, як до вечері — у білій сорочці на гудзиках і костюмі, трохи паркому як для пустелі.

Зупиняюся за кілька метрів від них, втягую голову в плечі, щоб стати невидимою.

— Вибач, — каже Сабріна голосом жінки, яка перепрошує давно й постійно — але все марно.

Чи ще комусь це впало в око?

Як Сабріна весь час вислизає з тенет його досяжності? Як мимоволі здійсмає погляд, щойно він встає? Як стежить за кожним його рухом і настроєм одночасно?

— О, — гарчить Вільям, — тепер ти, блядь, вибачаєшся?

Він рвучко сіпається у спробі схопити дружину за руку, промахується, заточується.

— Годі мені брехати!

Сабріна зводить перед собою долоні.

— Вибач, — повторює, — я не брешу тобі. Просто повернімося...

Вільям хапає її за тендітні зап'ястки. Мені весь правий бік проймає фантомним болем: тягне пошкоджене роками ранише плече, рука безсило обвисає.

— Ти, дурна шльондро, — нерозбірливо белькотить Вільям.

Помічаю, що тамую подих.

Відійди від неї. Не чіпай її, дідько.

Сабріна стрімко обертається, щоб глянути на чоловіка.

— Я не дурна, — каже.

У її голосі не лишилося жодної нотки вибачення. Ця Сабріна сильна, вперта, гнівно відстоює себе.

Вільям вклякає:

— Що ти щойно сказала?

— Сказала, що не ду...

Сабріна робить крок, щоб оминати чоловіка, дивиться по верх нього.

Бачить мене.

Здається, помічаю, як напружуються її плечі.

Схоже, вона думала, що вони самі. Що інші гості спокійно вмостилися собі в номерах, сплять за товстими кам'яними стінами і потрійними склопакетами.

У межах комплексу «Ара» для кожного товариства гостей облаштовано відокремлені тихі простори. Наші апартаменти — окремі будівлі, заховані наприкінці власних дорі-

жок. Столи в ідальні — на відстані, розмови інших гостей зливаються у невиразний гомін. Така собі хитрість готелю: створити відчуття, що немає сенсу зважати на решту, ми забезпечені одне від одного.

Сабріна на мить кидає на мене погляд. Потім злегка похитує головою.

Не роби цього.

Розумію. Коли я була дитиною, матері лютували, якщо ми кликали на поміч. Їхні голоси зривалися на обурені. *Що, чорт забирай, ти робиш?* Якщо вже налаштувалися бити, то били ще дужче. Робили все, аби ми жалкували про пошуки порятунку, щоразу.

Вільям відстежує погляд дружини.

Чорт.

Я пригинаюся за великим кашпо. У готелі їх десятки: овальні, завбільшки з маленьку ванну, у кожному притулилося одинокі дерево. Грунт прихований декоративними камінцями.

— Чимало дерев у пустелі проростають крізь тріщини в камені, — пояснила під час ознайомлювального туру Каталіна, менеджерка готелю. Її гладенький темний хвіст вилискував на сонці. — Наш архітектор ними дуже надихався.

А втім, камінчики ці — не прості. Та в цьому готелі все не таке, як скрізь.

— Це шматки білого мармуру з Італії, — розповіла Каталіна, — більше ніде в цих краях таких не знайдете.

Я присідаю якомога нижче за кашпо з його дорогим камінням. Серце калатає так, що дзвенить у вухах.

— На що ти там дивишся? — владно кидає Вільям. Чи його голос справді наблизився, чи це я себе накручую?

— Ні на що. Ні на що не дивлюся.

Усе ще навпочіпки, помалу переповзаю за найближчу стіну.

Як боягузка.

Ні.

Сабріна не хоче, щоб я втручалася.

— Відчепися, — каже чоловікові.

— І що робитимеш, якщо я справді відчеплюся?

Її відповідь заглушається відстанню, поки я боком задкую до номера.

Слова почасти губляться, та зрештою чую:

— Я розквітну.

Голос її — виразний і самовпевнений. Голос жінки, яка знає, що носить у собі цілі всесвіти, і їй уже остогидло їх стримувати.

Я поговорю з нею — завтра.

Про її чоловіка й словом не згадаю. Я ж не дурепа. Зате зроблю те, від чого відхрещувалася чотири дні: підійду, привітаюся, запитаю, як їй тут. Може, кину слівце про погоду.

Дам знати, що хтось є поруч, що може розраховувати на підтримку, якщо захоче.

Завтра. За кілька годин.

У світлі дня усе легше. Вранці ми всі трохи хоробріші.

2

Ескаланте, Юта

Ніч четверта

Десять років тому один забудовник подивився на цю рівнину в пустелі Ескаланте і вирішив: «Тут буде готель». Так постала «Ара». Схована від автостради, доступна лише через непомітну ґрунтову дорогу. Спортзал, спа, бутик. Звісно, басейн. Лаунж-зона просто неба при вході веде до лобі, а воно, своєю чергою, — до обідньої зали. Плавні обриси готелю зливаються з краєвидом пустелі. Ні бар'єрів. Ні огорож.

Бризкаю холодною водою в обличчя. Пряме місячне світло заливає ванну кімнату, біла, мов слонова кістка, чаша джакузі сяє під вікном. Коли повертаюся до кімнати, там тихо.

Надто тихо.

Придивляюся до двох двоспальних ліжок. Мое праворуч, розкішні італійські бавовняні простирадла відкинуті назад. На боці Габрієля — розпливчата маса простирадл там, де мав би лежати він, подушки ще зберігають відбиток його голови. Альпакова ковдра, яку він узяв з дивана, валяється на підлозі.

— Габрієлю?

Вмикаю загальне світло.

Немає його тут.

Хапаю з тумбочки телефон, знаходжу нашу останню смску (учора вдень Габрієль писав мені з бару біля басейну, чи хочу я смузі) і тисну кнопку виклику.